

Kedves barátaim, tisztelt szolnoki polgárok!

Mindössze három dolgot szeretnék mondani. Egyik, hogy ezek a képek szép pillanatokban születtek, a másik, hogy sok hasonló szép pillanatot kívánok mindazoknak, akik igénylik ezeket.

Ami ezen túl van, az már csak zárójelek közé való magyarázat, és a harmadik mondandóm épp a zárójelekről szólna.

Nos, akkor numeró egy.

A falakon látható képek egy szolnoki, pontosabban besenyszögi - chiovinifalvi- fiatalember munkái, aki képeket látott a világban, meg a falakon, és talált magának egy festőtechnikát, amivel azt a szépséget, amit látott, festőalapokra tette. Szép pillanatok ezek. Zoltán színeket, árnyalatokat sorol egymás mögé, síkokra bontja a teret, a síkok hol finoman lépkedve vonulnak hátrébb, hol nagyobb ugrásokkal. Szinte minden képen más skálát próbálgat, festői értékei egészen sokszínűek, vannak könnyen feltett közhelyek - láthatóan maga is zavarban van, ilyen egyszerűen megfogható lenne a szépség - és mélyebben kibontott állítások. Csak két részletre mutatnék rá, egyik a Mednyánszkit idéző kis felső sarok, másik a vállát felhúzó zenész. Ezek a kis részletek egészen új festői világot ígérnek. Beszélhetnék még erről hosszan, merre vezethetnek ezek az utak, de nem akarom szakmai belügyekkel untatni Önöket.

Jöjjön tehát mondandóm másik része, a hasonló szép pillanatok ígérete.

Régebben volt itt ez a bizonyos szocializmusnak nevezett kisstílű, szűk látókörű, fentről lefelé parancsolgató világ, amiben azonnal gyanússá vált minden siker. Erkölcsös sikert csak valamiféle szenvedés hozhatott. Zoltán képei nem hordoznak szenvedéses tartalmakat, illetve a ceruzarajzok igen, de azok azért szerényen meghúzódnak a festmények háttérében. Akkor ezek a képek talán meg sem születtek volna. Ma már nem félünk sem a sikertől, sem a könnyű, tiszta pillanatoktól. Leülünk a Tisza parton, és nézzük a sétáló lányokat, fiúkat, vagy mindkettőt, ki-ki ízlése szerint. Aztán bemegyünk a kiállító terembe, és valami hasonló szépségeket keresünk a falakon, megint csak ki-ki ízlése szerint. Van aki a MOL galéria minőségi fel vagy inkább lehozatalában - hisz jórészt pesti emberek munkái - találja meg, mások a baráti körébe tartozó műkedvelő művészek munkáiban, megint mások a művésztelep valamelyik szárnyában. Engem, a saját ízlésem sokfelé húz, de ez a sokféleség mégis mind egyfelé vezet. Somogyi Győző mondja, hogy a művészet elvezet az üdvösség kapujába, de nem lép át velünk rajta. Oda már nélküle, magunknak kell belépni. Az üdvösség kapujába vezethet bennünket egy szelíden felemelt ágdarab, egy kipillantás valami nyitott ablakon, vagy egy belefeledkezés Zoli képeibe. Ahhoz hogy átjussunk, kell még az ezekből a pillanatokból táplálkozó, hittel teli, cselekvő élet is.

És ezzel már a zárójelekhez jutottam. Néhány éve felcsillant valami remény, hogy Szolnoknak megint lesz művésztelepe, nem csak művészek lakta sorháza. Ez a születendő művésztelep kezdetben igen nagyokra vágyott, szeretett volna otthona lenni mindenfajta művészetnek. Hittel teli, cselekvő emberek gyülekeztek, aztán az egész valami kicsinyes, provinciális ügyeskedésbe fulladt, a nagyobbra törő szándékok először zárójelbe kerültek, majd onnét is kivakartattak, mint azt a diktatúrák ideje alatt megszokhattuk. Tessék csak kézbevenni az amúgy igen érdekes Jászok című legutóbbi számát, a Szolnoki Galéria kiállítóinak listájáról hiányzik a jelenleg némely helyi hivatalos körök által nemkívánatos személynek minősített Sárkány Sándor kiállítása. Utóbbi ellen egyébként semmi kifogásom sem lehet, egy város azt nyilvánít nemkívánatos személynek akit akar, lelke rajta, majd utóbb számonkérjük. De egy ilyen kivakartás az jellemetlen, kisszerű és gyáva tett, amit ha nem mondunk ki, nem nézhetünk bátran fiaink szemébe.